

ODMEV IZ AFRIKE.

Leto I. Št. 4.

Veliki srpan.

Sv. Peter Klaver,
apostol zamorskih
misijonov,

prosi za nje
in za naše
podjetje!

Ilustrovan mesečnik v prosepah afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev. Izdaja družba sv. Petra Klaverja.

Blagoslovljen po Piju X.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo za žive in mrtve naročnike.

Priloga „Glasniku najsv. Src“.

Naročniki „Glasnika najsv. Src“ dobivajo „Odmev iz Afrike“ brezplačno. Ako pa hoče kdo Klaverjevo družbo nekoliko odškodovati za tiskovne in druge stroške, naj pošlje kak mali dar na uredništvo „Glasnika najsv. Src“, zraven naj pripomni: za „Odmev iz Afrike“.

Posamezne številke stanejo 5 v. Naroča se pod naslovom: Družba sv. Petra Klaverja. Trst. Via Fontanone, 4.

Kibožo v Kilimandžaru, dne 24. svečana 1903.

Visokorodna gospa prednica!

Bneizrekljivim veseljem Vam naznanjam, da smo prejeli sodček in pet zabojev suhega sadja. To je bil za nas velik praznik, saj že 15 let nismo videli kaj takega. Kako se naj zahvalim Vam in celi družbi za tolik dar? Nič drugega ne morem storiti, kakor da pošljem Vam in celi družbi svoj: Bog plati! in da Vam obljubim, vsak

dan se Vas spominjati v svojih molitvah. Vedno nas tolaži misel, da se nahaja v daljni Evropi veliko dobrih ljudi.

Rožni venci, podobice, križci in svetinje so nam te dneve prav dobro došli. Prevzvišeni gospod škof Zanzibarski E. Allgeyer je namreč krstil 113 oseb, odraščениh ljudij in otrok. Toliko ljudi še ni bilo nikoli obenem krščenih v Kilimandžaru. Sedaj se zelo ponujajo, da bi se dali krstiti, vendar se ne smemo prenagliti. Možje in dečki so veliko bolj vneti kakor žene in dekleta, vendar so se tudi te že nekoliko poboljšale. Ko bi le imeli več prostora. Sedaj nam je mogoče sprejeti le kakih 35—40 oseb. Za pouk so ti ljudje še precej spretni, potrpežljivosti pa je vendar le treba veliko, predenj se naučijo snažiti se, umivati in šivati. V njihovih bajticah je to nekaj čisto nenavadnega. Krave, koze, ovce, kure, to stanuje vse z ljudmi vred.

Le škoda, da imamo premalo časa za poučevanje, ker naš delo preveč tlači. Obiskovati moramo tudi bolnike in umirajoče. To pa je pri nas neizmerno sitno opravilo, ker skrivajo bolnike. Tukaj v Afriki je namreč zelo razširjena prazna vera, da mora bolnik umreti, ako se da krstiti.

Radi bi imeli procesijo s presv. rešnjim Telesom, pa ne moremo, ker nimamo neba. Kako bi nam ustregel, ko bi nam ga hotel kdo podariti. Skoraj si ne upam povedati, da tudi ciborija nimamo. Pač čutim, da sem predrzna, a kaj hočem, kam se naj obrnem? Vi ste mati zamorcev, in po Vas nam ljubi Bog pošilja svoje milosti.

Naša dekleta Vam pošiljajo za poslane lepe igračice svoj prisrčen: Bog plati!

Najvdanejša služabnica

S. M. Gabrijela.

Mhonda, 24. aprila 1903.

Visokospoštovana gospa!

Danes mi je prvič mogoče pisati Vam nekoliko vrstic. K svojemu velikemu veselju sem opazil v Odmevu iz Afrike, da je Vaše lepo in in veličastno podjetje že mnogim misijonom pomagalo iz največe revščine. Dve sestri našega reda sta me že večkrat nagovarjali, naj se obrnem do Vaše družbe, vendar tega nisem storil, ker sem menil, da Vas že tako od drugod obsipavajo s prošnjami.

Ko bi imel dovolj denarja, dalo bi se marsikaj doseči. Plačilo naših katehistov nam vzame največ. Imam jih deset, vsakega v svojem okraju. Večinoma so oženjeni, znajo tudi brati in pisati. Več jih stanuje štiri, pet, da celo osem ur oddaljenih od misijonske postaje. Iz tega se lahko spozna, kako potrebni so nam katehisti, pri oznanjevanju sv. evangelija med zamoreci. In tukaj še tembolj, ker sva samo dva misijonarja, oskrbovati pa imava okoli dvatisoč kristijanov, če niti ne pomislimo na dvatisoč paganov, katere bi tudi radi pridobili za Kristusa.

Radi bi nastavili več katehistov, ali kaj, ker že te komaj plačamo. Zanje potrebujemo 700 mark na leto. Našo šolo obiskuje okoli petdeset dečkov precej redno. Mnogo jih pa tudi ne pride. Izgovarjajo se, da nimajo sposobne obleke. Da je pridobimo za šolo, jim moramo dajati od časa do časa kose platna. Šola nam je neobhodno potrebna, ker se tudi Mohamedanci zelo trudijo, širiti mohamedanizem po svojih šolah, ki pa seveda niso kaj prida.

Tretja naloga našega misijona je vzgoja ubogih, zapuščenih otrok. V Uguru se nahaja še sedaj surova in divja navada, da zavržejo slabotne otroke, ali je celo umoré. Dosedaj smo že našli 29 takih revčkov. Izročili smo je krščanskim zamorkam v

vzgojo. A zamorka ne stori nič zastonj, še celo krščena zamorka ne. Tuptam se seveda najde izjema. Zato moramo take žene tudi plačevati. Zametavajo pa tukaj tele otroke: dvojčke, nezakonske otroke, deco, kateri nočejo zobje redno zrasti, in sploh vse, katerih bi se radi iznebili.

Oprostite, gospa grofica, da Vam kažem svoje križe in težave! Saj bo ljubi Bog vse zapisal v knjigo življenja, kar ste že dosedaj storili za misijone, in kar še bote, kakor upam, mnoga leta storili. To delate za najbolj zapuščeno in najbolj ubožno ljudstvo na svetu.

Z največim spoštovanjem in hvaležnostjo Vam v Gospodu vdani sluga

Alojzij Walter, misijonar iz družbe sv. Duha.

Matjeskloof, 3. septembra 1903.

Visokorodna gospa grofica!

Ravno sem prejel Vaše pismo. Pristrčno se zahvaljujem za tako lep dar, ki nam bo vsaj nekoliko olajšal revščino, ta je v Afriki vedno velika, sedaj je nastala še lakota navrh. V Pelli nam primanjkuje vsega. Živina cepa zaradi velike suše. Mesa ni več dobiti, kruh bomo morali kupovati iz Sprinboeka ki je pa 45 mil oddaljen. Kupiti se da le prav drago. Včeraj sem poslal dva voza moke, bojim se pa, da ne bota prišla v Pello, kjer ju že tako težko čakajo. Voli so tako suhi in mršavi, da se sami komaj premičejo, kako še-le bodo vlekli trideset vreč moke! Hvala Bogu! da je vse v božjih rokah. Bog gotovo ne bo dopustil, da bi njegovi otroci in starčki lakote pomrli. Sedaj potujem v Port-Nollobe, kjer smo začeli staviti novo misijonsko postajo. Grem jo nadzorovat. Nikakor ne

Krščanska deklica.

dvomim, da bo ta misijon dobro prospeval, ker je tukaj mnogo ubožcev. Okoli meseca prosinca bomo začeli staviti. Že dolgo so me nagovarjali, naj prevzamem to misijonsko postajo, pa si nisem upal vsled pomanjkanja dovoljnih sredstev. Sedaj se ne morem več ustavljati silnim prošnjam. Naj že velja, kar hoče, enega duhovnika moram poslati tja. Zanašam se na božjo previdnost. Stroški bodo veliki. Postaviti moramo cerkev, šolo in stanovanje. Že misel na to se mi dozdeva predrzna; z druge strani pa se mi dozdeva, da bi se premalo zanašal na Boga, ako tega ne storim. Zanašam se tudi na Vašo in Vaše družbe molitev. Kar bomo dosegli na tej misijonski postaji, se bomo pač morali za vse Vam zahvaliti.

Sprejmite, visokorodna gospa grofica, mojo najprisirčnejšo zahvalo!

† J. Simon, apostolski vikar.

Kratka misijonska poročila.

Ndjole (Kongo). O. Trilles iz družbe sv. Duha je nastopil dolgo in nevarno potovanje, v še nepoznate kraje svojega vikarijata. Pot ga je tako zdelala, da se je moral vrniti v Evropo zdravja si iskat. Še-le po preteku 18 mesecev se je toliko okrepil, da more sedaj voditi misijon v Ndjolah. Ravnotam deluje še tudi 23 drugih misijonarjev, dva misijonska brata in več misijonskih sester. Šole so tam navadne ljudske šole. Razen teh imajo pa še tudi strokovno šolo za mizarje. Obiskuje jo 15 učencev. Vsa ta podjetja bi radi razširili in povečali, samo da nimamo s čem. Zaupljivo trkamo na vrata Klaverjeve družbe, ki nam je že toliko pomagala, ter se zanašamo, da nam tudi sedaj ne bo odrekla svoje pomoči.

Klaverjeva družba za afriške misijone!

Ko vleče koga srce, da bi žrtvoval svoje življenje iz ljubezni do najbolj zapuščenih ljudi v Afriki, in da bi pomagal vse svoje žive dni afriškim misijonarjem in misijonskim sestram, opozarjamo ga na Klaverjevo družbo. Kaj je to, bote vprašali? To je od apostolskega sedeža potrjena ženska družba v pomoč afriškim misijonom. Ima že dva novicijata, enega v Rimu, drugega pri Mariji Sorg blizu Solnograda. Sprejemajo se jako vestno izgojene gospice, posebno one, ki znajo več jezikov. Tiskan pouk o pogojih za vsprejem je vedno na razpolago. Kdor želi biti vsprejet, naj se blagohotno obrne na: **Grofica Marija Terezija Ledochowska, Rim, via Giov. Lanza, 129, ali pa na naše uredništvo.**

Pozor!

Ko želi kdo kakemu zamorčku dati ime pri sv. krstu, blagovoli doposlati najmanj 24 K. Znesek se seveda ne bo porabil za krstne obrede, ti ne stanejo prav nič. Porabil se bo le za vzgojo otroka. Kadar krste misijonarji otroka, ga ne morejo in ne smejo izročiti poganskim starišem ali drugim poganom, sicer bi mu krst nič ne pomagal. Zato ga morajo prevzeti v svojo skrb. Odkod pa naj jemljejo sredstva za vzgojo, ako jih

ne dobé od dobrotnikov, ki so dali otroka krstiti? Od oseb, ki ne morejo darovati celega zneska (24 K), sprejemajo se tudi manjši zneski, seveda se v tem slučaju, ne more otrok krstiti na njihovo ime, kakor jim tudi ni mogoče pošiljati poročil o njem.

Isto velja tudi

o odkupljenju sužnjev.

Za odkup posameznih sužnjev potrebujejo misijonarji 60 K. Darovi naj se pošiljajo po mednarodni poštni nakaznici na naslov: Grofica Marija Terezija Ledochowska, prednica Klaverjeve družbe, Rim, via Giov. Lanza, 129, ali pa tudi na naše uredništvo.

Darovi:

Marija Kriger 1 K; Amalija Škofič 1 K; Janez Turk 1 K; Ivan Doler 40 v; g. ž. A. Lednik 1 K; Urša Orešnik 1 K; Marijina knjižica v Dramljah 1 K; M. H. v Ribnici 1 K; Franc Kocjanc 50 v; Franc Rataj 2 K; M. G. 1 K.

Darila za afriške misijone,

v obče za krste ali za odkupovanja sužnjih otrok, za vzdrževanje katehistov in semeniščanov itd. naj se — z natančnim zaznamovanjem namena — pošiljajo „Glasniku“, kateri je pošlje družbi sv. Petra Klaverja za omenjeno uporabo. Darila bodo v „Odmevu iz Afrike“ naznanjena. Pisma in denarna pošiljatev se lahko tudi naravnost pošiljajo na generalno voditeljico družbe: Grofica Marija Terezija Ledochowska, Rim, via Giovanni Lanza 129.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu.

Odgovoren urednik: J. Palir, kapelan na Ptujski gori.